

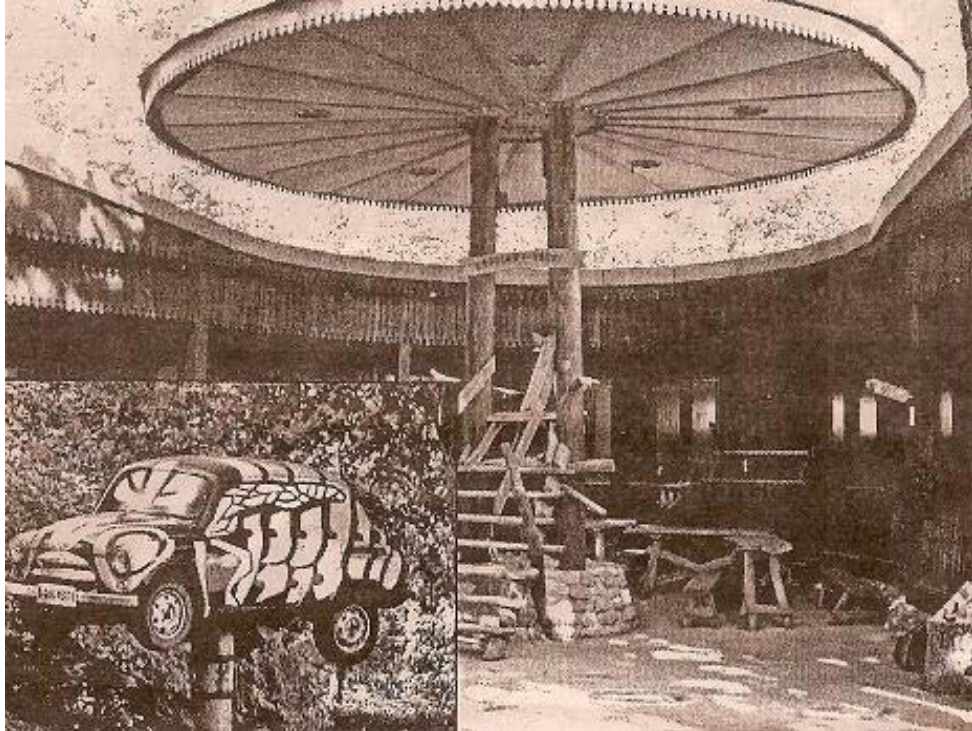
Pradėjus „draskytis“ kolūkiams, dauguma buvusių kolūkiečių mieliau dalinosi traktorius, karves, pastatus. Tuomet Girėnų ūkio vyriausiąja finansininke dirbusi Birutė Danielienė į tokias intrigas nesileido - tik ranka numojusi ir pasakiusi: „Kas liks, tą paimsiu už savo pajus“. Taip ir liko Birutei vasarnamis, „Bičnamiu“ vadinamas.

Pasižvalgyti yra į ką

Šakių miesto pašonėje, Ažuolupių kaime esančią poilsiavietę nuo triukšmo saugo seni galingi ažuolai. Nei savininkai, nei senesnieji gyventojai negali pasakyti, kas ir kodėl poilsiavietę „Bičnamiu“ praminė. Gal todėl, kad čia dažnai susirenka bičiuliai - klasiokai, kursioikai...

Ir dabar apartamentai dažniausiai išsinuomojami klasių susitikimams. „Pradžioj buvo komjaunuoliškos idėjos ir negalvojau, kad pavyks kažką padaryti“, - prisipažįsta B. Danielienės sūnus Arūnas, kuris yra daugelio sumanymų iniciatorius ir generatorius. Keleto arų žemės plote yra patalpos pokyliams su virtuve, nakvyne, dušais, tualetais. Tik čia galima rasti „skraidančią lėkštę“, mažytę kavinę medyje, unikalų baublį bei... miegamąjį senoviniame automobilyje. Atokioje poilsiavietėje draugų gimtadienius ar šventes gali švęsti pusšimtis žmonių.

Bene pirmasis meno kūrinys „Bičnamyje“ - atsiradusi kavinė medyje. „Supnavau“, - šmaikštauja pašnekovas. Boso sostas, sūpynės, šašlykinė, pavėsinė, baseinas, vandens malūnas ir po nakties atsiradusios milžino pėdos – toli gražu ne kūrybinių minčių pabaiga. Visai neseniai atsirado „Bitė“ medyje - senas automobiliukas, virtęs didžiule bite. Tai Arūno kūrybinių kančių išdava ir

„Bičnamio“ skrybėlė – dabartinio mero J. Bertašiaus sumanymas, o bitė medyje – Arūno idėja.

Svarbiausia, kad visi žino kur „Bičnamis“...

Kiekvienas „Bičnamio“ kampelis unikalus. Jums karšta? Štai dušas ir baseinas.

jo bičiulio dailininko Algimanto Vorevičiaus darbo vaisius, pasitinkantis kiekvieną, atvykusį į sodybą. „Bičnamio“ centre - krėslas Bosui. Tai, kaip aiškina Arūnas Danielius, ne valdžios siekimas, bet suteikta galimybė bet kuriam nors akimirka pabūti bosu. „Žmogus nori būti įvertintas, ir ypač jubiliečiai mėgsta pasėdėti jame“, - kalba pašnekovas.

Dėl boso krėslas būta ir kuriozinių atvejų. Ateina kartą kaimynas pas Arūną ir klausia - kuo tau greta Šakių įsikūrusio autoserviso savininkas Bosas nusipelnė, kad jo garbei įruošė krėslą... Tik gėlių sodyboje nėra. Tiesa, yra unikalios dekoratyvinės, bet į jas, kaip į voratin-

klis, reikia žiūrėti, kaip į meno kūrinius.

„Bičnamis“ pritaikytas vasaros laikotarpiui. Šiomet sezonas prasidėjo balandžio 15 dieną.

Kaip pasakojo poilsiavietės savininkė Birutė Danielienė, priemiestyje gyvenanti jų šeima kadais vertėsi ūkiškai. Kartu su sūnaus Arūno šeima valdė apie 6 ha žemės, augino dvi kiaules, vištų, karvę Zorką, kurios garbei Arūnas parašė dainą. „Kai gyvulių atsisakiau, pasijutau žmogum. Būdavo, atsikeli anksti ir, sėdus ant dviračio, važiuoji keleto kilometrų į laukus karvės melžti. Ale kaip gražu stebėti, kaip stirniukės ganosi, lapė iš kažkur miškan bėga, o koks nuostabus saulėtekis, bet paskui pasiskaičiavau, kad su žemės ūkiu reikia baigti - nes naudos jokios, nebent dėl mados“, - kaip atsisakė žemdirbystės, pasakojo B. Danielienė.

1998 metais pradėjus byrėti Girėnų kolūkiui, kiti supuolė dalintis gyvulius, technika ir pastatus, o finansininke dirbusi ir nebologą atlyginimą gavusi Birutė nusprendė ramiai palaukti - kas liks, tas bus gerai. Turtas bematant buvo išsidalintas, tik „Bičnamis“ liko, tad jį Birutei ir pasiūlė. Privatizavusi apleistą pastatą, ji neturėjo idėjos čia įkurti poilsiavietę. Audė mintį parduoti pastatą arba, jei netektų darbo, imtis privataus verslo - kepti šašlikus, nuomoti patalpas svečiams...

Birutė dirba iki šiol, o ir verslo neapleido. Savaitgaliais išnuomoja patalpas, bet kaip sako, iš to uždarbis „mizernas“. Pašnekovė neslėpė - ji visą dūšią atidavusi, statant „Bičnamį“, todėl jis jai brangus, kaip prisiminimas.

Unikalus J. Bertašiaus projektas

Girėniškiai turbūt puikiai prisimena „Bičnamio“ atsiradimo istoriją, o mums ją papasakojo B. Danielienė. Anuomet kolūkiai

bendraudavo su vokiečiais, vieni kitus lankydamo, todėl sužinoję, jog - svečiai ruošiasi atvykti į Girėnus, gavo nurodymą pastatyti poilsiavietę. Berods 1977 metais tuometinis Girėnų ūkio vadovas Zigmas Povilaitis nusivežė Birutę ir tuomet vyriausiuoju statybos inžinieriumi dirbusį dabartinį rajono merą Juozą Bertašių į Ažuolupių kaimą, ant gražios kalvutės ir pasakė, kad čia turi stovėti poilsiavietė. J. Bertašius privėlėjo suprojektuoti ir pastatyti, o Birutė supirkti reikalingus baldus. „Jūs įsivaizduojat, per savaitę poilsiavietę reikėjo pastatyti. Po savaitės vadovas grįš su vokiečiais ir reikės juos apgyvendinti“, - su „striuku“ prasidėjusias statybas prisimena Birutė.

Kūrybingas J. Bertašiaus projektas, su centre įkomponuota „skrybėlė“, didelį įspūdį paliko ne tik vokiečiams, bet ir dabar dažnai Šakiuose besilankantiems švedams. Jie tik aikščiojo ir kalbėjosi, jog keliaudami po pasaulį visko yra matę, bet toks pastatas su „skrybėle“ - unikalus, niekur nematytas kūrinys.

Projektas labai geras, bet skubant trūko darbų kokybės.

Kuomet 1998 metais Danieliai privatizavo poilsiavietę, ji buvo apiešta, vos galėjai pražengti išsikerėjusiais krūmais. Ir kelio dar tuomet nebuvo. Įsigijusi turta, Birutė suabejojo, ar pajėgs viską iškuopti ir sutvarkyti. Netingėjo, visa šeima kartu dirbo ir pasiekė to, ką galima pamatyti šiandien čia, į „Bičnamį“ užsukus.

Svarbiausia, kad visi žino

Stogas buvo kiauras, tad vanduo sunkėsi ir pūdė statinį. Teko daug ką keisti. Todėl ir dalinantis turta šiuo objektu niekas nesužadomėjo. „Čia man buvo - idėjų realizavimo galimybė. Kiek pavargdavau darbe, tiek atsigaudavau čia“, - sakė Arūnas, pripažindamas, jog gautos pajamos vėl investuojamos, todėl pragyventi galima tik iš nuolat gaunamų pajamų.

Pirmieji poilsiavietės nuomininkai buvo dailininkai, kurie čia organizavo pirmąjį, vėliau tradiciniu tapusį plenerą „Kalbanti žemė“. Tai buvo 1998 metai.

Žinoma literatė, dvi poezijos knygeles išleidusi B. Danielienė iki šiol apie „Bičnamį“ nėra sukūrusi eilėraščių. „Niekas neužsakė“, - juokiasi pašnekovė su visu rimtumu aiškinusi, jog vos valiojanti pildyti užsakymus - rašyti eiles gerų draugų ar pažįstamų jubiliejų ar kitų švenčių proga ir dažnai net neturinti ką dėti į knygą, nes visos eilės - sveikinimai. Vis dėlto „Bičnamis“ jai - jaunystės dienų nostalgija, apie kurią vieną dieną tikrai parašys eiles.

Nei Arūnas, nei jo mama Birutė negali tiksliai pasakyti, kodėl poilsiavietę praminė „Bičnamiu“. Gal dėl draugų susibūrimų, o gal čia bitės drevėse gyvenusios. „Koks skirtumas, svarbiausia, kad visi žino, kur „Bičnamis“ - šypsosi Birutė Danielienė.